Vánoce v srdci Londýna

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

JULIE CAPLINOVÁ

Vánoce v srdci Londýna

PŘELOŽILA JANA DRÁPALÍKOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title CHRISTMAS AT THE RITZ
Copyright © 2026 Julie Caplin

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Jana Drápalíková, 2026
Cover illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2026

ISBN 978-80-271-0009-5

Mé dceři Ellie a jejím kamarádkám Sophie a Katie –
nebojácným, temperamentním a úžasným ženám,
které si zaslouží najít někoho, kdo pro ně objedná klauna.

Kapitola 1

„Isabelle!“ Šéfová ji oslovila celým jménem a křičela, což ji vylekalo. Bylo jasné, že jde o nějakou krizi, a to bylo teprve půl desáté dopoledne.

Belle, jak jí obvykle říkali, popadla tablet a spěchala do rohové kanceláře Elspeth Drummondové, která odtud měla výhled na Londýn jako nějaká velitelka vesmíru.

„Musím do New Yorku,“ vyštěkla Elspeth a ani nezvedla oči od telefonu. „Zarezervuj mi letenky. Na dnešní večer.“

Belle přikývla a v hlavě si už zaškrtávala políčko „zavolat na cestovní oddělení“.

„Přelož dekoratéry. Můžou začít, až budu pryč.“

Belle sebou trhla, protože tenhle termín už přeložila dvakrát.

„Nemám tušení, kdy se vrátím, ale před Vánoci to asi nebude. Charles Donovan dostal infarkt. Potřebují, abych prozatím vedla newyorskou pobočku.“

„Dobře,“ odpověděla Belle a dělala si poznámky do tabletu. Takové výzvy měla ráda a těšila se, jak pro Elspeth všechno zařídí. Práce výkonné asistentky v jedné z předních londýnských poradenských firem pro ni byla naplňující a uspokojující zároveň, přesně jak doufala, když tu pozici před pěti lety získala.

„Ať mě na vánočním obědě zastoupí John. Ty můžeš všem v oddělení rozdat každoroční čokoládu. Vyzvedni mi z čistírny

ty šaty od Balenciagy. Vezmu si je s sebou. Účtenka je někde v kabelce." Hodila kabelku na stůl. „Zařiď, ať mám během příštích patnácti minut na telefonu svého osobního nákupčího v Selfridges. Zavolej do květinářství, že až do odvolání nebudu potřebovat žádné květiny. A zkus zrušit dodávku dárkového koše od Fortnuma, když teď budu na Vánoce pryč."

„Ano," přitakala Belle. Nemělo absolutně žádný smysl připomínat šéfové všechny potíže, které s dodáním té zatracené věci už od začátku byly, protože termín pro případné změny už vypršel. Naštěstí měla Elspeth kontakt v představenstvu Fortnum & Mason a Belle toho spojení bezostyšně využila. Zjistila, že není od věci mít přátele na vysokých místech.

Elspeth dál chrlila příkazy, a zrovna když si Belle myslela, že jí ze všech těch informací, které se na ni valily, praskne hlava, zazvonil Elspetin telefon.

„Sakra, už tady mám taxi. Vrátím se pozdě odpoledne. Pokud mě ještě něco napadne, napíšu ti."

Belle přikývla, protože věděla, že tohle musí brát vážně. Její telefon bude ještě pár hodin pípat kvůli příchozím zprávám.

A pak Elspeth proletěla kolem ní – vysoké podpatky klapaly a kašmírová šála za ní vlála, stejně jako elegantní vlněný kabát přehozený přes ramena. Vypadala jako nějaká byznysová superhrdinka vyrážející do boje.

Belle se vrátila ke svému stolu, zakroužila rameny a zhluboka se nadechla. Práce pro Elspeth nikdy nebyla nudná.

Po jejím odchodu zavládl klid, a tak Belle vytáhla svou tajnou zásobu kapslí Nespresso a připravila si kávu přístrojem v Elspetině kanceláři.

Po třech kávách se Belle unaveně opřela na kancelářské židli. Uf! Už to skoro bude. Letenka je objednaná. Odlet z Heathrow

v osm večer. Věci z čistírny jsou na cestě taxíkem. Květiny jsou zrušené. Dárkový koš se zrušit nedal, ale mohla by ho přesměrovat. Někdo v kanceláři bude mít štěstí. A konečně se jí podařilo domluvit nový termín s dekoratéry, kteří můžou začít za dva dny. Firemní vánoční dárky pro různé klienty byly zajištěné, což popravdě Belle už dávno vyřešila sama, protože z předchozí zkušenosti věděla, že si na to Elspeth vzpomene až na poslední chvíli. Tyhle „sentimentální záležitosti", jak tomu ráda říkala, byly na Elspetině seznamu priorit vždycky až na samém konci. A Belle se to vlastně vyplácelo, protože dárkovou kartu pro sebe si obvykle musela koupit sama a Elspeth na ni pak z čirého pocitu viny vložila dvojnásobnou částku.

Co se šéfů týče, Elspeth nebyla nejhorší. Byla náročná, ale spravedlivá, a také skvělá mentorka. Mnohem víc štěkala, než kousala… i když občas kousnout dovedla. Belle se rychle naučila, že chyby se moc netolerují, ale mnohem horší je snažit se je skrýt. Elspeth si cenila poctivosti a čestnosti – říkala, že to je tou její skotskou krví. A proto pro ni Belle ráda pracovala. Uměla ocenit zásluhy a vážila si tvrdé práce. I když dělat pro ni bylo opravdu velmi těžké.

Než Elspeth zase vplula do kanceláře s tuctem tašek ze Selfridges, bylo už všechno, o co žádala, hotové. „Díky, Belle. Aspoň to tu beze mě bude trochu klidnější."

Belle se zdvořilým úsměvem přikývla a Elspeth se posadila za stůl a začala studovat monitor notebooku. Zjevně už Belle nepotřebovala, a ta se tedy vrátila ke svému stolu. Nebude tu sice klidněji, ale aspoň méně rušno, pomyslela si, když otevřela soubor, na kterém potřebovala pracovat.

Venku se den chýlil ke konci, kolem čtvrté hodiny už město pohltil soumrak a rozsvítily se tisíce světel vrhajících záři na

ulice a budovy. Elspeth už nezbývalo moc času, aby se stihla vrátit do svého bytu na druhém břehu řeky, sbalila se a dostala se včas na Heathrow. Doprava v tuhle denní dobu bude pekelná.

Belle šla tedy ke dveřím Elspetiny kanceláře, aby jí připomněla, kolik je, a uslyšela ji, jak s někým telefonuje přes hlasitý odposlech.

„Nemohla bys požádat některého ze svých poskoků, aby mi zarezervoval hotel?“ ozval se arogantní hlas s výrazným skotským přízvukem.

Belle, která se právě chystala vejít, se zarazila.

„Samozřejmě že můžu, zlato. Řeknu asistentce, ať ti zarezervuje apartmá v hotelu *Ritz*. To je to nejmenší, co můžu udělat, abych ti vynahradila, že tě tu nechám samotného.“

Belle se naježila a odstoupila ode dveří, protože už nepotřebovala slyšet nic dalšího. Počká, až Elspeth domluví, ať už je ten namyšlený parchant na druhé straně kdokoli.

O dvě minuty později ji Elspeth zavolala dovnitř.

„Belle, mám ještě pár věcí na poslední chvíli. Úplně jsem zapomněla, že ve městě bude na Vánoce můj synovec.“ Odhrnula si manžetu a podívala se na drahé hodinky. „Můžeš mu zarezervovat ubytování v *Ritzu*? Raději už od zítřka. Použij mou kreditní kartu. Luxusní pokoj. Apartmá. Cokoli, co mají. Ale ne standardní pokoj. A mohla bys mu také zajistit cestu z ostrova Harris až na King's Cross na pozítří.“

„Dobře,“ přisvědčila Belle s nehybným výrazem ve tváři, protože si vzpomněla na arogantní hlas v telefonu.

„Je mi strašně líto, že tu nebudu, a v bytě navíc budou řemeslníci, takže se ani nemůže ubytovat u nás. Má zůstat pár týdnů. Mohla bys za ním dojít do hotelu, až dorazí? A dělat mu společnost?“

Belle na ni zůstala zírat.

„Takhle jsem to nemyslela," dodala Elspeth podrážděně. „Jen nechci, aby byl sám. Neviděla jsem ho už pár let – tráví veškerý čas někde na konci světa a tohle je poprvé, co tu bude na Vánoce, a teď zůstane zase sám. Vždycky trávil Vánoce s námi – jeho rodiče sice také přijeli, ale byli příliš zaneprázdněni hádkami, než aby si ho vůbec všimli. Cítím se hrozně, že jsem toho chudáčka opustila. Slíbila jsem mu vánoční punčochu, kompletní slavnostní oběd s krůtou a vánoční crackery. Tak na něj dohlédni a postarej se, aby mu nic nechybělo."

Belle upřela pohled na svou šéfovou a všimla si náznaku starostlivosti v jejích očích; upřímně řečeno, nebyla si jistá, jestli u ní kdykoli předtím něco takového viděla. „Jeho matka mě zabije, pokud jí neodpřisáhnu, že o něj bude dobře postaráno. A s mojí sestrou Jeanie není radno si zahrávat. Myslíš si možná, že já jsem děsivá," zajiskřilo jí v očích, „ale vedle ní vypadá i velociraptor jako mazlík."

„Nejsi děsivá," namítla Belle klidně. „Jsi zatraceně vybíravá, otravná a hrozně panovačná."

Elspeth se na ni usmála. „A proto jsi tu vydržela mnohem déle než všichni ostatní. Belle, drahá, nevím, co bych si bez tebe počala. Dostala jsi letos přidáno?"

„Ano, ale dalšímu zvýšení platu se rozhodně nebráním."

Elspeth se zamračila. „Asi tě budu muset znovu povýšit. Co takhle úplatek? Pokud se postaráš o Finlaye, já se zase postarám, abys odjela do New Yorku, když po tom tak moc toužíš."

„Vážně?" zeptala se Belle a najednou ožila. Už dvakrát se tam ucházela o místo, ale pokaždé ho dostal někdo z týmu jiného ředitele.

„Ano. Tentokrát budu nekompromisně trvat na tom, abys tu stáž dostala ty." Odfrkla si. „Sakra, to si ale budu muset najít do

týmu někoho jiného, kdo se nebude třást jako ratlík, kdykoli trochu vybuchnu."

„Lichotkami a úplatky ničeho nedosáhneš." Belle už dobře znala ji i její úhybné manévry. Až na to, že by opravdu, ale opravdu moc ráda odjela na pár měsíců pracovat do newyorské kanceláře.

„No tak, Belle. Víš, že chceš jet do New Yorku. Je to skvělá nabídka a já jsem ta, která na tom bude tratit. Nežádám tě přece, abys s ním spala nebo tak něco."

„S někým chodím," podotkla Belle.

„Odkdy a proč jsem o něm ještě neslyšela?"

„Od minulého pátku, a protože jsi moje šéfka."

„Hm. Jaký je?"

„Měli jsme jen jedno rande." Belle ledabyle pokrčila rameny, protože věděla, že druhé rande bude stejně nudné jako to první, a stále uvažovala o tom, že ho zruší.

„Takže žádné jiskření."

„V životě nejde jen o jiskření," poznamenala Belle střízlivě. „To jen způsobuje problémy a všechno kazí." Následky už kdysi viděla na vlastní oči.

„Tak," Elspeth jako obvykle bleskově změnila téma, „jak jsme na tom s Maxwellovým návrhem? Dokončila jsi projekci růstu?"

„Ano," odpověděla Belle. „Je to připravené, aby sis to mohla ještě jednou projít."

„Říkala jsem ti, že jsi nejlepší asistentka, jakou jsem kdy měla?"

„To říkáš jenom proto, že chceš, abych se postarala o tvého synovce."

Elspeth se usmála. „Ten návrh si přečtu v letadle, a pokud se vyskytne nějaký problém, což si ani na milisekundu nedokážu

představit, napíšu ti hned e-mail. Odešli to zítra ráno. A dobrá práce. Jsme o týden napřed. Děkuju. Tak jo, radši už půjdu. Cestou na letiště napíšu Finlayovi, aby se ti ozval. A ať se stane cokoli, proboha, nespi s ním."

„Ehm… to nemám v plánu," reagovala Belle pobouřeně.

„On není ten typ, co se usadí. Tráví veškerý čas v divočině. To není nic pro tebe."

„Díky za varování," odsekla Belle trochu trpce, protože fuj, proč by spala se synovcem své šéfky, který je o pár let mladší než ona, a navíc působí jako blbec?

„A teď, zapomněla jsem ještě na něco?"

O dvacet minut později Belle s laskavým, ale unaveným úsměvem vyprovodila šéfku z kanceláře. Elspeth byla přesně taková, jak ji popsala – vybíravá, otravná a panovačná –, ale zároveň k ní Belle cítila obrovskou loajalitu, protože pro ni byla velkou inspirací. Snad se Belle toho nešťastného synovce rychle zbaví – takové děcko s ní přece nebude chtít trávit čas. Proboha, je jí už třicet. Byla si jistá, že z její strany postačí naprosté minimum, aby splnila svou část dohody. A pak ji čeká… New York!

Kapitola 2

Finn si hodil batoh na záda a rázně kráčel po nástupišti; musel přitom mhouřit oči, aby si zvykly na všechen ten londýnský lesk a třpyt. Nádraží King's Cross už zářilo v celé své vánoční kráse, což mu na rtech vykouzlilo lítostivý úsměv. Byl to docela kontrast proti jeho osamělému životu na ostrově Lewis a Harris, kde strávil poslední dva měsíce sepisováním výzkumu a dokončováním první verze svého nejnovějšího rukopisu, a stejně stihl termín jen taktak. Díkybohu za tetu Elspeth, která mu doslova zachránila život, když mu zařídila cestu, aby mohl pokračovat v práci. Byla škoda, že nebude v Londýně, protože to byla jeho nejoblíbenější příbuzná, ale těžko si mohl stěžovat, když posledních pět let trávil Vánoce v cizině.

Zamířil dolů k metru – rozhodl se nebrat si taxi, protože londýnská doprava mu připadala k nevydržení. Metro bylo jako vždy přeplněné a měl problém vmáčknout se s batohem do stísněného prostoru. Naštěstí dav trochu prořídl, když dorazili na stanici Euston. Posadil se a v duchu si prošel seznam věcí, které musel v Londýně zařídit. Měl mít přednášku o své cestě na Galapágy v Královské geografické společnosti, čekala ho slavnostní autogramiáda jeho nejnovější knihy a před další expedicí, která měla začít už za pár týdnů, měl před sebou ještě hodně plánování a organizování.

Usmál se na ženu naproti, která se na něj posledních pár minut kradmo dívala, projel kontakty v telefonu a poslal svému logistickému manažerovi Adamovi rychlý dotaz, jestli bude tenhle týden k zastižení.

Když v Green Parku vystoupil, mžoural do slabého zimního slunce a ke své úlevě hned téměř nad hlavou uviděl neonový nápis *Ritz*. Byl na cestě bez přestávky už víc než dvacet čtyři hodin a kvůli pořádnému kafi by snad i vraždil.

Fasádu hotelu halila změť zeleně a světýlek, což naznačovalo, že Vánoce už dorazily v plné parádě i sem. Procházel slavnou kolonádou a obdivoval těžké girlandy z břečťanu, borovicových větví a eukalyptu. Po schodech, střežených z obou stran dvěma sošnými vánočními stromky, vyšel do honosné hotelové haly. Nohy se mu bořily do sametového vlasu sytě zbarveného koberce, ale když se přiblížil k zakřivené dřevěné recepční přepážce, jeho tělo unavené cestováním zaprotestovalo při pomyšlení na to, že bude stát v dlouhé frontě – kdyby to nebylo v *Ritzu*, myslel by si, že právě přijel zájezdový autobus. Netrpělivě si povzdechl, ale pak se spokojil s tím, že si prohlížel okázalý interiér a obrovský vánoční strom umístěný přímo pod kopulí a posetý drobnými zlatými světýlky. Usmál se pro sebe. Bylo to vznešené i směšné zároveň. Před osmačtyřiceti hodinami byl v malém domku, vyhřívaném krbem na dřevo, s výhledem na zachmuřené šedé moře. Teď ho oslňovaly zlacené štukové ozdoby kolem klenutých vchodů, art deco svítidla, nábytek potažený červeným sametem i samotná velikost a velkolepost haly. *Vychutnej si to naplno,* řekl si. Ani ne za měsíc bude po kolena v bahně, obklopený hmyzem, a veškerý majetek si ponese džunglí na zádech.

Vyvlékl se z popruhů batohu a vybral si jedno z hlubokých

křesel s vysokým opěradlem – proč si neužít veškerého pohodlí, zatímco bude čekat, až fronta postoupí? Vytáhl ošoupanou broţovanou knížku z hluboké kapsy své stejně ošoupané voskované bundy, usadil se a pustil se do čtení. Knihu *O mé rodině a jiné zvířeně* sice četl už nejmíň podesáté, ale pořád ho bavila. Byla pro něj počátkem všeho a právě u ní si poprvé uvědomil, že se z koníčku může stát způsob života.

Vzhledem k tomu, kolik se toho kolem něj dělo, nebylo snadné se na text soustředit a uvědomil si, že se nechává rozptylovat. Malá holčička, asi osmiletá, v červeném kabátku s černým sametovým lemováním na límci a manžetách kroužila kolem obrovského vánočního stromku a zírala vzhůru na zlaté mašle. Tu a tam natáhla ruku a dotkla se jedné z velkých lesklých červených ozdob, jako by nemohla uvěřit jejich velikosti. Ztratil přehled o tom, kolikrát už ho obkroužila, jako by jedno kolečko nestačilo k tomu, aby vstřebala čirou nádheru a velkolepost šestimetrového stromu.

Sledoval, jak se usmívá a v její nevinné tváři se odráží kouzlo Vánoc. Pak ale jeho pozornost upoutala elegantní vysoká blondýnka s úžasnýma nohama v přiléhavé černé sukni a černých krajkových punčochách, která právě vkročila do haly. Navzdory zamračenému výrazu ve tváři byla okouzlující díky své bezchybné pleti a medově plavým vlasům. Nebyla konvenčně krásná, její rysy byly trochu moc ostré – špičatá brada, hranatý nos a vysoké lícní kosti –, ale sršela potlačenou energií, jako by dokázala dělat padesát věcí najednou, a ani se nezapotit. Usmál se pro sebe; vsadil by se o poslední halíř, že to je asistentka jeho tety Elspeth Belle Woodsová. Každý, kdo pracoval pro jeho nezdolnou tetu, musel být silou, se kterou je třeba počítat.

Chystal se jí zamávat na pozdrav, když vtom jí zazvonil mobil

a ona ho vytáhla z elegantní kožené kabelky. Aspinal, všiml si. Rozhodně to je tetina chráněnka. Značku poznal, protože ho před pár lety oslovili s nabídkou modelingové práce. Peníze se mu tehdy velmi hodily a pomohly mu financovat jednu z jeho prvních expedic do Kostariky.

Ruch a hluk hotelu prořízl její klidný, táhlý a překvapivě hluboký hlas. „Ahoj Maddie. Ne! Jsem v *Ritzu*." Zašklebil se; z jejích slov čišelo netrpělivé rozhořčení. Většina lidí by si pobyt tady užívala. Byl to vrchol elegantního luxusu. Co se jí nelíbí?

Ze svého místa ve velkém pohodlném křesle zaslechl z telefonu vzrušené výkřiky. „Nebuď tak nadšená," mírnila svůj protějšek. „Jsem tu, abych se setkala se šéfčiným synovcem." Viděl, jak obrátila oči v sloup. Okouzlující. „Ano, tímhle. Ještě tohle mi scházelo." Odmlčela se a stejně jako všichni ostatní natáhla krk, aby se podívala na strom. „I když, měla bys vidět ten vánoční stromek, je to něco úžasného."

Jo, nepochybně to byla tetina asistentka Belle.

„Ano, je to synovec. No, pokud si myslíš, že je to snadné, klidně si to se mnou vyměň. Já osobně mám na práci mnohem lepší věci než hlídat nějakého rozmazleného spratka." Z jistého důvodu ho její ostrá artikulace spolu s pohrdavými slovy rozčilovala.

Byl ten poslední, kdo by potřeboval hlídání, a pozor, jaký rozmazlený spratek? O kom ta ženská vlastně mluví?

V telefonu se ozval druhý ženský hlas, jehož nadšení Elspetina asistentka rychle přerušila, když pohrdavě a odmítavě protáhla: „Ne, to určitě nebude žádný fešák."

Au. Zdálo se, že si tím je naprosto jistá. Finn ji sledoval, jak zavrtěla hlavou.

„Právě přijel z nějakého skotského ostrova, nejspíš se brodil po kolena kravským hnojem a v tom velkém zlém městě bude

úplně bezradný.“ Odmlčela se a pozorně poslouchala svou kamarádku. „Ani si nejsem jistá, kolik mu je. Myslím, že je hodně mladý. A měla jsi ho slyšet v telefonu.“ Žena napodobila snobský tón a Finn se zašklebil. „*Nemohla bys požádat některého ze svých poskoků, aby mi zarezervoval hotel?* A lístky na trajekt a na vlak, protože jsem samolibý budižkničemu, co se nezmůže na to, aby si je zařídil sám. Maddie, vážně, co je to za chlapa, když nechá svou tetu, aby mu rezervovala hotel, a dokonce ho i zaplatila, a ani si nezvládne zajistit vlastní cestu? Ubohý chlapeček, který potřebuje dospět a uvědomit si, že my ostatní máme opravdové životy a opravdovou práci, tak je to.“

Páni, to je ale dračice, co požírá muže. Nebyl zvyklý, aby ho někdo takhle bez okolků odsuzoval, a štvalo ho to, obzvlášť její předpoklad, že Elspeth platí účet za hotel. To tedy ne. Ukvapeně ho odsoudila na základě pouhého úryvku rozhovoru. Ve skutečnosti si tetu jen dobíral, že má takovou moc, a tedy i poskoky, a byl jí nesmírně vděčný za to, že mu svou pomocí poskytla čas, aby mohl pokračovat v práci a stihnout termín. Belle dospěla k zásadním odsudkům, aniž o něm cokoli věděla.

Držel si knihu před obličejem a říkal si, že by se tím měl spíš bavit než se rozčilovat. Nikdo, kdo ho znal, by ho takhle nikdy nepopsal.

„Upřímně, to poslední, co chci, je dělat chůvu Elspetinu synovečkovi, který žije někde na konci světa, nejspíš si mění prádlo jednou týdně a myslí si, že si zaslouží, aby kolem něj všichni skákali od rána do večera.“

Finn se narovnal; tohle už byla čirá drzost. Pokud věděl, nikdy předtím kolem něj od rána do večera nikdo neskákal… zatím. Na tváři se mu objevil lišácký úsměv.

Přecházela sem a tam a její podpatky přitom vyťukávaly

staccato na mramorové podlaze kolem koberce. „Mám mu ukázat Londýn," stěžovala si Belle. „Ale můžu ti říct, že se toho malého lorda McFauntleroye zbavím co nejrychleji."

Finn zvedl obočí. „Určitě bude chtít podniknout takové ty turistické výpravy, třeba se podívat do Harrods nebo na vánoční osvětlení Oxford Street, což jsem už dělala milionkrát." Nastala pauza, protože osoba na druhém konci linky zjevně navrhovala nějaké možnosti. „Proboha, ne – na žádnou pantomimu s ním nepůjdu." Další pauza. „Opovaž se! V žádném případě! Bradavice pod sněhem. Bože, ušetři mě, nic horšího si nedokážu představit."

Její tvář byla takovým obrazem hrůzy a znechucení, že Finnovi zmrzl úsměv na rtech. Byla to vážně namyšlená mrcha.

„Bude to fakt otrava," pronesla znovu s dalším unaveným povzdechem. „A opravdu bych se bez toho obešla. Myslela jsem, že se mi podaří si něco napracovat, zatímco bude Elspeth pryč, ale ne, musela trvat na tom, abych mu byla k dispozici…" Její slova dozněla, když zmizela v chodbě směrem k dámským toaletám.

~

Finn, rozladěný Bellinými povrchními domněnkami, ještě chvíli poseděl. Zasloužila by si dostat za vyučenou, protože by neměla člověka soudit, dokud nezná celý příběh.

Zamyšleně se zamračil a vstal. Dav kolem recepce prořídl a vypadalo to, že se bude moct ubytovat.

Než se dostal do poloviny celého procesu, z chodby se vynořila Belle a kráčela k němu s domýšlivou arogancí medojeda kapského – zvířete, se kterým, jak se poučil, si nikdy nemá zahrávat. Rozhořela se v něm poťouchlá jiskřička zlomyslnosti. To, že by si s medojedem člověk neměl zahrávat, ještě

neznamenalo, že nemůže. Rty mu zvlnil úsměv. Věděl, jak ji srazit na kolena, aniž bude zlý nebo krutý, a přitom si může užít i trochu zábavy.

Chladná blondýnka si prohlédla recepci a bez zájmu ho přejela pohledem. To ho pobavilo. Dobře, nebyl ješitný, ale… ženské přízně se mu dostávalo víc, než o kolik stál. Se svou výškou sto devadesát centimetrů často přitahoval pozornost a kamarádi si nejednou žertem stěžovali, že je „pohledný parchant". Na tváři se mu objevil arogantní úsměv. „Jste Belly?" zeptal se a záměrně vyslovil její jméno špatně. Tohle bude zábava.

Otočila se. „Belle," opravila ho automaticky a pak zvedla hlavu, aby se přizpůsobila jeho výšce. „Vy musíte být…" Její hlas utichl a zářivě modré oči se jí rozšířily. Uslyšel malé zalapání po dechu a ucítil, jak se mu něco sevřelo v hrudi. „… ehm… Finlay."

Sakra! A najednou chtěl být tím, kdo uvolní všechnu tu potlačenou energii, o níž věděl, že se v ní hromadí.

„Říkej mi Finne," vyzval ji slabým hlasem, ohromen nečekaným účinkem, který na něj měla. Sexuální chemie je zatraceně silná věc. A pak, protože na ní bylo všechno nádherné, se usmál a dal tak jasně najevo, že se mu líbí, co vidí. Proč taky ne?

„R-ráda tě poznávám, Finne." Když se jejich pohledy setkaly, potěšilo ho, že v jejích očích spatřil nerozhodnost. Zírali na sebe přinejmenším pět vteřin, což možná není moc dlouhá doba, ale v tu chvíli to bylo víc než dost na to, aby oba pocítili jiskřivé spojení, které se mezi nimi probouzelo.

Pak, jako by náhle zhaslo slunce, se její tvář proměnila v netečnou masku. Zvedla bradu s bojovným odhodláním valkýry, která se chystá do bitvy. Au. To zabolelo. A ano, možná zasáhlo jeho hrdost, ale to chladné odmítnutí se mu prostě dostalo pod kůži.

Zdůraznil svůj přirozený skotský přízvuk. „A jó, Finn, to bu-

du já. Urazil jsem celou tu cestu z krásnýho Skotska až do tohohle velkýho zlýho města.“ Natáhl ruku, a když mu ona podala svou, chytil ji a energicky jí potřásl. A ano, cítil se trochu provinile, protože její dlaň v té jeho byla měkká a křehká a málem Belle strhl k zemi. Překvapil ho rychlý a naprosto nečekaný ochranitelský instinkt, chuť obejmout ji, zvednout do náruče a omluvit se. Tyhle pocity však rychle zahnal strohý výraz, který mu věnovala, asi jako by byl psí hovínko na její botě.

Hned mu ruku vytrhla, protáhla si prsty a trochu si je promnula. „Vítej v Londýně.“ Její růžové rty se roztáhly do falešného úsměvu.

„Je opravdu fajn být tady,“ prohlásil a okamžitě si uvědomil, že se musí hodně snažit, aby si udržel ten silný přízvuk. Formálně přikývla.

„Je mi líto, že tvoje teta musela odjet z města, ale kdybys cokoli potřeboval, dej mi, prosím, vědět.“ Z jejího hlasu čišela zdvořilá neupřímnost.

„Mám seznam míst, co bych hrozně chtěl vidět,“ řekl a rychle přemýšlel. Jaké nejhorší místo si pro Belle dokáže představit? „Znáš zoo?“

„Promiň?“ zeptala se zdvořile.

„No zoo. Vezmeš mě tam.“ Usmál se na ni, protože ho její náhle vyděšený výraz pobavil. Ano, tohle bude velká švanda. „Jo. Mám chuť vidět žirafu. To jsou ale mackové, co? Vysoký. Už jsi někdy nějakou viděla?“

„Ehm, ano.“ Zírala na něj, jako by sám byl exponát v zoo. „Viděla. V zoo,“ dodala s falešným úsměvem. „Jsem si jistá, že se to dá zařídit.“

„Bezva. A samozřejmě vánoční osvětlení. A… no, mám docela dlouhej seznam. Teta říkala, že mi budeš k dispozici.“

Belle přimhouřila oči, jejichž modř teď doslova připomínala ledovec.

„Něco takového," souhlasila stroze.

„Sestavíš itinerář ty, nebo já? Elspeth říkala, že jsi velmi organizovaná a budeš vědět, co tam zahrnout, a já mám taky pár nápadů."

Tohle bylo trochu přehnané, teta ve skutečnosti řekla: „Pokud chceš, Belle ti může pár věcí zařídit. Je to skvělá asistentka, velmi efektivní. I když zoufale touží po té zatracené stáži v New Yorku a já budu muset souhlasit, což je pěkně nepříjemné. Takže pokud budeš něco potřebovat, prostě se jí zeptej." Finn měl podezření, že Belle musí být přesně ten typ kariéristky, který Elspeth jako správný bezohledný žralok ve světě byznysu tak ráda podporuje. Byla by legrace si z té ženy aspoň jeden den trochu utahovat.

„Karta od vašeho pokoje, pane McAllistere," řekla recepční a podala mu ji. „Máte pokoj v sedmém patře."

Finn zvedl batoh.

„To jsou všechna tvoje zavazadla?" zeptala se Belle a zmateně se na batoh zamračila. „Elspeth říkala, že tu budeš pár týdnů."

Finn přikývl. „Jo. Rád cestuju nalehko."

„Dobře, no… Potřebuješ ještě něco?" Bylo zřejmé, že už se nemůže dočkat, až odtud vypadne, a to ho ještě víc popudilo; nadto trpěl silným nedostatkem kofeinu a měl hlad.

„Jo," přitakal Finn, který si to začínal náramně užívat. „Potřebuju si nechat nabrousit břitvu."

„Pardon?"

Způsob, jakým to vyslovila – tak povýšeně a bez špetky lítosti –, ho nesmírně pobavil a to, co měla být jen bezvýznamná poznámka, se nyní stalo prostředkem k dalšímu rozptýlení. Přemýšlel, jak daleko může zajít a kde jsou její hranice. Najednou

to pro něj byla výzva a Finn McAllister před žádnou výzvou nikdy neuhnul.

„Copak nevíš, co je břitva?“ Zvysoka se na ni podíval a pak dodal na vysvětlenou: „Používám ji na holení.“ Tedy pokud to šlo. Horkou vodu si leckdy nemohl dovolit, ale oholenému mu bylo na expedici menší vedro a cítil se méně špinavý. „Musím zajít do Taylor of Old Bond Street a nechat si nabrousit břitvu.“ Šibalsky se na ni zašklebil, zatímco jí se rozšířily oči. „Můžeš mi sehnat taxi?“ Rozhodl se hrát si na venkovského balíka, i když tu strávil tři roky na univerzitě.

Belle se zamračila. „Old Bond Street je hned přes ulici. Můžeš tam dojít pěšky.“

„No dobře. Hodím si jen batoh na pokoj a můžeš mě tam zavést.“ Byl docela hrdý na svůj panovačný tón.

Nebyla tak nezdvořilá, aby si odfrkla, ale viděl, že ji to stálo značné úsilí.

„Co? Teď?“ zeptala se Belle a pohlédla na hodinky.

„Musíš někam jít?“ Podíval se na ni svrchu. „Elspeth říkala…“

„To je v pořádku,“ ujistila ho, v očích se jí mihlo náhlé znepokojení, a on se kvůli tomu ani v nejmenším necítil provinile. Samozřejmě by nechtěla, aby volal Elspeth, a nevěděla, že to neměl v úmyslu. Šlo jí o stáž v New Yorku. „Postarám se, aby ses dostal tam, kam potřebuješ.“

„Tak pojď,“ řekl a vedl ji k výtahu.

Ohlédla se zpátky k východu na ulici. „Kam jdeš?“ zeptala se.

„Zlato, přece si tady nebudu vybalovat a ukazovat světu své prádlo.“

Kapitola 3

Zlato. Belle zuřila. Tiskla se zády k zrcadlové stěně výtahu a snažila se odolat nutkání dát mu facku, zvlášť když se její pitomé tělo klonilo spíš k tomu, aby ho políbila. Tiše se zhluboka nadechla, jako by se připravovala k boji – protože měla vážný problém a s tím problémem souvisela její zatracená sexuální touha.

Nedalo se popřít, že Finn McAllister je sexy. Vysoký, hodně vysoký, mužný a mohutný. Když teď byli ve výtahu, musela zírat na své boty, aby se v zrcadlech nedívala na něj. Sakra, byl až znepokojivě hezký. Stačil jediný pohled na něj a její tělo se dostalo do velmi netypického zmatku. Musela zmobilizovat veškerou sebekázeň, aby před ním skryla, jak na něj reaguje. Ty pronikavé modré oči. Byly nádherné.

Naneštěstí byl Finn McAllister také naprostá noční můra. Ten nejarogantnější ze všech arogantních parchantů. Mnohem horší, než čekala. K něčemu takovému se rozhodně neupsala. Snažila se vzpomenout si na detaily rozhovoru s Elspeth. „Pokud se postaráš o Finlaye, já se zase postarám, abys odjela na stáž do New Yorku." A co dalšího řekla? „Proboha, nespi s ním," což jí tehdy přišlo legrační, ale teď už přesně chápala, proč to Elspeth zmínila.

Z nějakého podivného důvodu se jí od chvíle, kdy Finna spatřila, zrychlil tep. Proč ji Elspeth nevarovala, že je to naprosto luxusní, špičkový super fešák a ztělesnění sexu?

Teď chápala, jaké to je, když vás zasáhne blesk.

Finn byl ale také namyšlený, protože si určitě moc dobře uvědomoval, jak je sexy.

Když jí potřásl rukou tak silně, až jí málem vykloubil paži, nemohla se ubránit rychlému pomyšlení na to, jaké by to asi bylo, kdyby ji tak úžasný, mohutný muž vzal do náruče. Co to s ní sakra je? Takoví muži, svalnatí a maskulinní, ji nikdy nepřitahovali. Že by na ni něco lezlo? Chřipka? Nějaké delirium? Belle Woodsová na nic podobného obvykle nemyslela. Neměla čas na romantické fantazie, i kdyby v takové věci věřila – a to nevěřila. Láska s sebou přináší příliš mnoho starostí a bolavé srdce. A ona by rozhodně neměla mít nemravné představy, jak by asi synovec její šéfky vypadal nahý. A proč ji to vůbec napadlo? Protože teď dokázala myslet jen na to, jak by asi vypadal bez všeho toho oblečení. Jeho široký hrudník by byl nádherný – třeba ve volné bílé košili. Ach jo, začínala mít fantazie jako ze seriálu *Cizinka*. Ona a její spolubydlící byly jeho velkými fanynkami. Co by Maddie a Phoebe řekly na Finna? Vsadila by se, že ty jeho nohy – nenápadně si je prohlédla, ach ano, pěkně svalnaté – by v kiltu vypadaly skvěle.

Ne, nezačínej s tím, žádné představy o kiltech a… Belle, vzpamatuj se! nařídila si důrazně. Co se to s ní děje? Vždyť je rozumná profesionálka. Tohle je práce. Ano, jen práce, jeden z mnoha úkolů, které jí uložila velmi náročná šéfka. Přece to nepodělá. New York. Mysli na New York.

Výtah se zastavil.

„Tady fakt vědí, jak nachystat pořádné Vánoce," poznamenal Finn, když vystoupili z výtahu do dlouhé chodby. Zastavil se, aby si prohlédl jednu z velkých vánočních dekorací, které byly umístěné na podstavcích v pravidelných intervalech podél celé

chodby. Odtrhl z výzdoby kousek břečťanu a upravil ji. „Tam, odkud pocházím, tohle roste jako plevel."

Belle přikývla, jako by i ona byla zvyklá na takovou okázalost a nebyla tím nijak ohromena, ale ve skutečnosti byla. Nikdy by to nepřiznala, ani za milion let, ale byla tím vším víc než jen trochu ohromená. Zlacené ozdoby na stěnách a luxusní běhoun v ní vyvolávaly pocit, jako by se ocitla v honosném sídle nebo ve filmu a jako by sem nepatřila. Každou chvíli mohl někdo vyrazit z jedněch těch zavřených dveří a trvat na tom, aby opustila budovu, protože obyčejná Belle Woodsová z předměstí Guildfordu tady nemá co dělat. Trochu záviděla Finnovi, který ten luxus bere jako samozřejmost. Jistě že ano. Zvlášť když ho platil někdo jiný.

Byla zvědavá, jak asi bude vypadat jeho pokoj… a když otevřel dveře, zůstala stát s otevřenou pusou. Rezervovala mu ubytování, apartmá pro Jeho královskou Vypatlanost. Apartmá, ne palác. Páni, tohle byl úplně jiný svět. Prostor byl zařízený takovým tím zdobným, jemným nábytkem, jaký si představovala, že je ve Versailles nebo v Buckinghamském paláci. Všechno bylo opulentní, od měkkého koberce a hedvábného damaškového čalounění až po starožitný nábytek a obrovský křišťálový lustr nad hlavou. K jejímu překvapení se v těchhle elegantních pokojích podařilo skloubit jistou domácí atmosféru s absolutním luxusem, zejména díky velkému vánočnímu stromku u okna a cesmínové girlandě nad krbem. Tyto slavnostní detaily dodávaly pokoji vlídnou útulnost. Když se podívala skrz dvoukřídlé dveře, spatřila obrovskou postel, možná největší, jakou kdy viděla, s bělostným nažehleným povlečením a hromadou polštářů, které musely být podle všeho naplněné prachovým peřím.

Snažila se zachovat chladnou hlavu, ale nemohla se dočkat, až si sáhne na látku závěsů kolem oken a pohladí samet křesel ve stylu Ludvíka… bůhví kolikátého. Kdyby ji teď viděly její matka a sestra, byly by ohromeny. Byl to úplně jiný svět než ten, na který byla zvyklá.

„To bude stačit," zhodnotil pokoj Finlay se samozřejmou jistotou, že pobyt na tomhle místě je jeho právem.

Stačit! Prý stačit! zařval rozhořčený hlas v Bellině hlavě při pohledu na těžké křišťálové karafy plné lihovin, nádherné křehké sklenky na červené a bílé víno i flétny na sekt a také velmi drahý čajový a kávový servis z kostního porcelánu na dlouhém starožitném mahagonovém příborníku. Byla tam také dóza se sušenkami z Fortnum & Mason, velká kulatá krabice čokolád Charbonnel et Walker a lahev šampaňského Dom Perignon.

Finn si toho všeho nevšímal, otevřel dvoukřídlé dveře vedoucí do rozlehlé ložnice a Belle tam za ním nakoukla. Pokoji dominovala obrovská vyřezávaná postel, v jaké by si člověk představil princeznu z pohádky, posetá nádhernými čtvercovými polštáři s ozdobnými kanýrky a načechranou přikrývkou, která vypadala měkká a nadýchaná jako obláček.

„Aspoň tu mají postel dost velkou i pro mě." Mrkl na Belle a dodal: „Moje babička by to tady milovala, i když ten pokoj je tak velký, že by tu asi nemohla najít svoje pletení."

„Hm," zajíkla se Belle, které se slova zadrhla v krku. Prostěradla na posteli byla z tak hustě tkané látky, jakou ještě neviděla, a vsadila by se, že to bude čistá egyptská bavlna. Musela se však odvrátit, protože její fantazie se rozjela na plné obrátky a vytvořila nechtěný, ale neodbytný obraz jeho nahého těla rozvaleného na těch bělostných prostěradlech. Málem zasténala.

„Říkám ti, tady se mi bude dobře spát. Je tu dost místa pro

celý harém. Člověk by si tu mohl pořádně zařádit," řekl s takovým potěšením, až si Belle zaryla nehty do dlaní. Její fantazie si vedla skvěle i bez toho, nepotřebovala, aby jí vkládal do hlavy další nápady. Ne že by se zajímala o harémy nebo něco takového.

Nechal postel postelí a zmizel v koupelně, odkud Belle zaslechla jako ozvěnou jeho hlas: „To je ale parádní koupelna! Tady by se daly koupat i krávy."

To bylo vlastně vtipné a Belle si dovolila malý úsměv při představě stáda skotského náhorního skotu prohánějícího se po proslulých chodbách hotelu *Ritz*. Následovala Finna do prostorné mramorové koupelny se sprchou o velikosti stáje a obrovskou volně stojící oblou vanou. Už ode dveří cítila výraznou vůni luxusních toaletních potřeb a měla chuť pohladit sametovou hebkost čistě bílých ručníků naskládaných na zdobných dřevěných policích, z nichž visely dva luxusní sametové župany s tmavě modrým lemováním a monogramem s logem hotelu na prsou.

„Ha! Tady jsi," zahlaholil Finn se samolibým úsměvem a přistoupil k ní. *Sakra,* pomyslela si, když narušil její osobní prostor, a k tomu navíc ještě i šíleně sexy voněl. Takovou tou mužnou vůní a… nevěděla přesně čím, ale měla chuť zabořit nos do kůže na jeho krku. Olíznout ho. Ne, nechtěla ho olíznout. Ani ho políbit. Ani… s ním dělat cokoli jiného.

Jeho modré oči jí přejížděly po tváři a ona v nich něco zahlédla, ale nedokázala to přesně zařadit – ať už to bylo cokoli, ovlivnilo to tlukot jejího srdce.

„Na chvíli jsem si myslel, že madam nemá smysl pro humor." Přiložil jí prst na rty, jako by se chtěl ujistit, že je její úsměv upřímný, a než stačila ten krátký, šokující dotek vůbec zaregistrovat, Finn už byl pryč. Když ho dohnala, hrabal se v batohu,

který hodil ke dveřím. „Tady jsou!“ zajásal a zvedl malé kožené pouzdro. „Půjdeme už?“

Chvíli trvalo, než jí to došlo. „Cože? Teď?“ Očekávala, že se bude chtít nejdřív zabydlet. „Nechceš si vybalit?“

„Ne,“ protestoval rozhořčeně. „Chci vidět Londýn.“

„To je trochu velké sousto,“ odpověděla a znovu se neochotně zasmála. On už si ale nacpal kožené pouzdro do velké kapsy své bundy a mířil ke dveřím.

„A kam vlastně chceš jít?“ zeptala se Belle.

„Na Bond Street, nebo možná Old Bond Street.“

„Nemáš snad adresu? V tom je docela rozdíl,“ upozornila ho Belle.

„Vážně?“ zeptal se Finn a vypadal zmateně, možná až příliš. V hlavě jí zazněl slabý varovný signál. Nikdo přece nemůže být takhle bezradný, že ne? Zároveň když se ona sama přestěhovala do Londýna, chvíli jí trvalo, než pochopila, jak obrovské to město vlastně je.

„V tomhle případě je to dost velký rozdíl. Old Bond Street je hned za rohem. Jak se jmenuje ten obchod? Podívám se.“

„Ale to nemusíš. Jmenuje se Taylor of Old Bond Street.“

„No tak to je jednoduché. Old Bond Street je hned kousek po Piccadilly a přes ulici,“ řekla rázně. Doufala, že to zvládnou za méně než hodinu a ona bude moct zmizet.

„Po Piccadilly?“

„Po ulici a pak přejít a pokračovat nahoru.“

„Na sever, na jih, na východ, nebo na západ?“

Zvedla ruku a rychle si v duchu představila mapu. „Nejdřív na východ,“ řekla, „a pak na sever.“

Zasmál se a s lehkou blahosklonností konstatoval: „Ty jsi vážně městská holka, co?“

Kysele se na něj usmála a připomněla si, že tohle je práce, kterou chce mít co nejdřív za sebou. Musela ještě někam jít a s někým se setkat.

„Půjdeme?“ zeptala se, podívala se na hodinky a přemýšlela, jak dlouho to ještě potrvá. Tolik k její představě rychlého příchodu a odchodu – ahoj a sbohem, vítej v Londýně –, jak si to naplánovala. Byly už tři hodiny a ona doufala, že se stihne vrátit domů, aby se mohla připojit přes Zoom k on-line semináři o umělé inteligenci s ženskou networkingovou skupinou, jejíž byla členkou.

O pět minut později se ocitli na Piccadilly, rušné ulici, kde troubily klaksony a auta popojížděla těsně za sebou. Finn stál uprostřed chodníku, rozhlížel se na všechny strany a natahoval krk, aby si prohlédl elegantní budovy z období regentství, zatímco uspěchaní Londýňané se mu s nelibostí vyhýbali.

„No tak.“ Chytila ho za paži, aby ho přiměla jít dál, a rukou sevřela příjemně pevný biceps.

„Copak ty si nikdy nenajdeš čas zastavit se a podívat se nahoru?“ zeptal se.

„Ne uprostřed chodníku. To většinu lidí štve.“

„Ale ty budovy…“ Znovu se zastavil a ukázal na ně. „Vždycky je dobré se zastavit. Člověk pak lépe vnímá, co se kolem něj děje.“

Belle jen zřídkakdy zvedla hlavu nahoru, byla totiž příliš zaneprázdněná tím, že se dívala před sebe, aby viděla, kam jde. V přeplněných ulicích hlavního města člověk potřeboval být ve střehu.

Ignorovala Finnovy námitky a vedla ho k přechodu pro chodce. Doprava skoro stála, auta jen popojížděla a Finlay sestoupil z chodníku, aby prokličkoval mezi jejich nárazníky. Belle natáhla ruku a chytila ho právě včas, aby ho odtáhla z cesty rychle

jedoucímu cyklistovi, který mu ukázal prostředníček a zařval: „Hej! Dávej si pozor, kam šlapeš, kámo."

„Musíš si dávat pozor na cyklisty," napomenula ho. „Tady je to běžné nebezpečí. Jezdí rychleji než auta."

„Díky," poděkoval Finn. „Na Harrisu moc aut nejezdí, vlastně ani kol, když už o tom mluvíme."

Přikývla, přestože si to nedokázala představit. Život v Londýně milovala a žila tam od chvíle, kdy dodělala vysokou a získala svou první práci. Díky metru bylo sice snadné se po městě pohybovat, ale jízda pod zemí příliš nepomáhala tomu, aby se člověk zorientoval na povrchu. Když sem přijela poprvé, chodila pěšky od jedné stanice metra ke druhé, aby se vyznala v labyrintu malých postranních uliček a průjezdů, a s potěšením si propojovala slavná místa na povrchu. S lehkým bodnutím u srdce si vzpomněla, jakou radost jí udělalo, když si zmapovala cestu přes Covent Garden, Soho, Westminster, Victorii a Knightsbridge. Jako nováčkovi jí to pomohlo v hlavním městě zdomácnět a získat pocit, že tam patří. Teď už se dokázala pohybovat po centru s jistotou a bez potíží, ať už nad zemí, nebo pod ní. Stejně jako mnozí jiní věděla, že v některých případech bývá rychlejší jít pěšky než jet metrem.

Old Bond Street byla jen o pár bloků dál, tedy směrem na východ, opravila se Belle v duchu, a když na tu ulici odbočili, vytáhla telefon.

„To nebudeš potřebovat, děvče. My to najdeme," pronesl Finn s tak naléhavým a velitelským gestem ruky, že telefon strčila zpátky do tašky. „Já nespěchám."

„Ty možná ne," zamumlala, protože to chtěla mít co nejdřív za sebou. Finn si zřejmě myslel, že mu bude plně k dispozici – ale je přece rozdíl mezi tím, být ochotná někoho provést po okolí,

a tím, být neustále připravená přiběhnout na zavolání, jak zřejmě očekával. Belle byla v plném nasazení a usilovně hledala obchod, jenže Finn se zarazil před De Beers, obchodem s diamanty, a ona se k němu musela vrátit.

„To je ale něco!“ Nos měl prakticky přitisknutý ke sklu.

Belle si povzdechla a začala si prohlížet výlohy, kolem kterých předtím jen tak proběhla. V jedné byla nádherná horská krajina, posetá malými jedličkami, dřevěnými chatkami a obrovskými závějemi sněhu, ve kterých se třpytily rozsypané diamanty. V další výloze sbírali malí skřítci diamanty a umísťovali je do miniaturních košíčků, které pak nakládali na soby. Předposlední výloha zobrazovala Santovu dílnu s rozpracovanými šperky, které se leskly a třpytily, a v poslední výloze trůnil napůl zabalený balíček obsahující krásnou diamantovou korunku.

„Kdo ti letos na Vánoce koupí diamanty, Belly?“ zeptal se Finn.

„Nikdo,“ odsekla. „Když chci diamanty, koupím si je sama.“

„Aha, nezávislá žena,“ poznamenal.

„Kdo tvrdí, že ženy chtějí diamanty?“ odsekla opět Belle, podrážděná jeho blahosklonným postojem.

„Spousta písniček. Diamanty jsou dívčin nejlepší přítel a tak.“

„Myslím, že zjistíš, že ty písničky vznikly v padesátých letech. Od té doby se věci trochu změnily.“

Uznale kývl hlavou a pokračovali dál ulicí.

Hned vedle byl obchod Cartier, u něhož se shromáždil dav lidí, kteří na něco čekali a cosi vyhlíželi.

„To vypadá zábavně,“ podotkl Finn a přešel silnici, aby se mohl připojit k turistům, kteří už si chystali telefony.

Fasáda budovy byla vyzdobená spoustou červeno-bílých dárků, zavěšených od prvního patra přes několik dalších až

do pátého. Design byl jednoduchý, ale působivý; a pak se náhle rozsvítily stuhy omotané kolem balíčků, dárek za dárkem, pod dohledem dvou obrovských světelných jaguárů. Když jedna z dravých koček zvedla tlapu a položila ji na vrchol hromady dárků, všichni zalapali po dechu. Lidé zvedli telefony, aby ten okamžik zachytili, a jakmile se rozsvítil poslední dárek, v jasném záblesku se rozzářila celá budova, stovky žároviček kolem každého okna, římsy i okapové roury majestátní budovy z doby regentství. Dav uznale zajásal a všichni si se svými nejbližšími sousedy vyměňovali spokojené úsměvy. Najednou byli přáteli, spojenými v krátké radosti ze sdíleného okamžiku, a když Finn chytil Belle za paži a stiskl ji, věnovala mu zářivý úsměv. I ona pocítila hřejivou sílu kamarádství, které zahnalo chlad blížícího se soumraku.

Šli dál, ale Finn stále zíral nahoru i do výloh a Belle ho napodobila. Uvědomila si, že si nikdy nenašla čas podívat se nahoru a obdivovat vznešenost historických budov s jejich detaily z bílého kamene kolem parapetů a překladů, kovanými balustrádami a balkony, hluboko zapuštěnými okny s kulatými oblouky nebo klasickými okny s mnoha tabulkami a posuvnými křídly. A najednou ji rozladilo, že ji na to všechno upozornil právě Finn. On přece v Londýně nežil. Ona ano.

„To je ale paráda, tohle ve Stornoway neuvidíš," poznamenal, když se zastavili před Pradou, aby obdivovali jednoduchý, elegantní, čistě bílý model retro auta, které na střeše převáželo vánoční stromeček. Dokonce i Belle musela obdivovat důmyslnou jednoduchost toho designu. Byl nesmírně stylový a nápaditý. Často si kladla otázku, kam proboha lidé na takové nápady chodí.

O pár kroků dál se Finn zastavil před obchodem Yves Saint Laurent a znovu ji chytil za paži.

„Dokážeš si představit, že bys to nosila?“ zeptal se a ukázal na jednu z ledově bílých figurín oblečenou v šarlatových minišatech s flitry, lemovaných bílým peřím marabu, a obutou v černých lakovaných kožených kozačkách po kolena.

„To asi ne,“ odpověděla přísně. Ten muž byl směšný. Kdy by si proboha mohla vzít na sebe něco tak frivolního a nádherného? Znovu se na šaty podívala. Ano, naprosto frivolní a nádherné. Absolutně nádherné. Potlačila nepatrný náznak lítosti. Bylo hezké představit si, že v paralelním životě by její druhé já nosilo něco takového a v pátek večer by chodilo tancovat.

Byla to ona, a ne Finn, kdo je přiměl přejít silnici, aby se podívali na výlohu u Tiffanyho. Průčelí obchodu bylo ozdobené světýlky v odstupňovaných odstínech modré – vypadala jako závěsy, jež po obou stranách držely dva ikonické emblémy Tiffanyho: ptáčci na kamenech. Nemohla si pomoct a při tom pohledu blaženě povzdechla. V jedné z výloh se třpytily křišťálové vánoční stromky ozdobené prsteny s kameny s briliantovým brusem. V jiné pak byl stromeček ozdobený výběrem přívěsků, které okamžitě upoutaly Bellinu pozornost. A tentokrát se nosem na sklo lepila ona. Vždycky toužila po náramku s přívěsky od Tiffanyho. Byly tam maličké brusle, malé diamantové korunky, třpytivé sněhové vločky, balíček zabalený v Tiffanyho typické tyrkysové barvě se stříbrnou mašlí, pruhované modro-stříbrné palčáky, a dokonce i malý sob s červeným nosem.

Najednou jí došlo, že Finn na ni čeká, aby mohli jít dál.

„Promiň,“ omluvila se, když si uvědomila, že se jí skoro sbíhají sliny, což bylo hloupé, protože o šperky se moc nezajímala. Pokračovali dál a Belle, která tudy už pár týdnů neprocházela, byla trochu zděšená tím, že na ni Vánoce najednou vyskočily jako čertík z krabičky. Všichni kolem se zdáli být plní radosti

a vzrušení. Ve vzduchu se vznášela lehkost a veselí. Zamračila se, jako by to snad mohlo být nakažlivé. Vánoce byly jejím nejméně oblíbeným obdobím v roce. Všichni se jen snažili užít si je a všude kolem ní panovalo vynucené veselí, které nesnášela.

Nakonec, přestože se cestou zastavovali snad u každé výlohy, aby nad ní mohl Finn obdivně vzdychat a rozplývat se, dorazili na křižovatku, kde se rušná třída měnila ve starou dobrou Bond Street.

Když se tam blížili, Belle se znovu zamračila. Po obchodě nebylo ani stopy. Ten zatracený chlap to musel splést. Existoval takový obchod vůbec? Byli vůbec ve správném městě? „Jak o tomhle místě víš?"

„To je chlapská záležitost," odpověděl a ani se na ni nepodíval. „Všichni to tu známe."

Opravdu to řekl? Doslova jí spadla brada.

„Vážně?" procedila. „Nemohlo to třeba zkrachovat?"

„Ne," odmítl Finn a rozhlédl se po ulici. „O tom bych určitě věděl."

Belle vytáhla telefon a v duchu si přála, aby to bývala udělala hned na začátku, místo aby se s Finnem pustila do marného hledání. Pár klepnutí na displej a k jejímu překvapení to tam bylo. Podívala se blíž a pak obrátila oči v sloup. Ten idiot.

„Mám dobrou a špatnou zprávu. Pořád mají otevřeno. Ale ne na Old Bond Street. Teď je ten obchod na Jermyn Street… a už tam je několik let. Je to opačným směrem."

„Jo, jasně že jo. Úplně jsem na to zapomněl," prohlásil Finn s bezstarostným mávnutím ruky.

„Tak ty jsi na to zapomněl," vyštěkla Belle. Byl prostě neuvěřitelný. Teď už měla mít volno, ale na to asi také zapomněl.

Šli zpátky stejnou cestou. Když se vraceli na Piccadilly, přešli

silnici a zkrátili si cestu přes pasáž Piccadilly Arcade. Belle si Finna skoro nevšímala. I přes špatnou náladu se však rozzářila při pohledu na vchod osvětlený pěti velkými zlatými hvězdami, které vítaly návštěvníky. Vstoupit do pasáže bylo jako vejít do kouzelného světa, kde se kolem zaoblených skleněných výloh dřevěných obchodních průčelí třpytila pohádková světýlka. Každý vchod zdobily tmavě zelené věnce, obtěžkané jedlovými větvičkami a snítkami břečťanu a připevněné velkou červenou sametovou mašlí. *Tohle je tak typicky britské,* pomyslela si Belle, když si prohlížela výlohy s pánskými košilemi na míru, drahými ručně šitými koženými polobotkami, parfémy tvořenými na zakázku, obleky od krejčího, personalizovanými zavazadly a hedvábnými kravatami s monogramem.

U východu, který ústil na Jermyn Street, ulici proslulou pánskými krejčovstvími, stála velká bronzová socha elegantního gentlemana ve fraku, s cylindrem a hůlkou.

„Vypadá jako opravdový dandy," řekl Finn.

„Však to byl pravý dandy," vysvětlila Belle, která byla v dospívání fanynkou románů Georgette Heyerové odehrávajících se v době regentství a sochu si docela oblíbila. „Beau Brummell, za časů regentství proslulý jak svým smyslem pro módu, tak i přátelstvím s princem regentem. Vymyslel rčení: ‚Skvělý krejčí je nejlepším přítelem člověka.' A je spojován s vynálezem obleku."

„Hrozný chlap," prohlásil Finn. „Já se s nošením obleku prostě nedokážu smířit."

Belle napadla překvapivá myšlenka a z nějakého důvodu se zeptala: „Cítíš se snad v kiltu pohodlněji?" Okamžitě toho litovala, protože jí to hned připomnělo hrdinu *Cizinky* – v kiltu a bílé košili –, a když se jí teď ta představa vryla do mozku, usoudila,